

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četrt leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIV.

V Ljubljani, 21. prosinca 1881.

List 3.

Pesem od Jezusovega presv. Imena.

Ti Ime si nad imena,
Kdo bi pél ti vredno čast,
Ak' mu usta so ledena,
In mu v sercu tlije strast?
O zato nam serce očisti,
Merzli jezik nam užgi,
V celi pesmi ogenj tisti,
Naj mogočno nam gori.

Kar si bilo Ti zrečeno
Tu na zemlji pervikrat,
Vse grenkó je poslajeno,
Svet neskončno je bogat.
Godba si mu, kdor Te čuje,
Klicajočim Te si méd;
In če kdo Te zapisuje,
Si naj lepši vsih beséd.

Ti Ime si nam zdravilo:
Če je duša polna rán, —
Da si le Ti zazvonilo,
Že ni revež več bolán.
Ti si proti ranam novim
Duši čudodelna moč;
Vsak z vspedom Te gotovim
Rabi terdno upajoč.

Ti si meč, kdor Te potegne,
Vsem skušnjavcem je na strah,
Črna vojska koj pobegne,
Vsa preplašena na mah.
Kakor groze plaho čedo
On jih pred seboj podí,
S to prečudežno besedo
Vse razdéne, razkropí.

Kaj še le boš vmirajočim,
O presladko ti Imé,
Ko s teboj medú tekočim
Bolne usta se sladé!
Kakor mati dete malo
Vteši s petjem, da zaspi,

Oh tako bo počivalo
Serce, ko Te zgovori.

V raju gori, Jezus mili!
Peli bomo Te na glas,
Vekomaj ob strune bili
Gledajoči tvoj obraz.
Milijonkrat boš zapeto,
O imé, nebés sladkóst!
Milijonkrat spet začeto,
Večno nova Ti novóst!

Naj Te vse časti in hvali,
Moli, ljubi in slavi;
Vsi kristjani naj bi vžgali
Te v sercé globoko si!
O da bi Te vsi jeziki
Klicali, presladko Imé!
Enkrat bi v nebeški diki
Jezik pel Te in sercé.

P. S.

Pogled na nekatere naprave v Bosni in Bolgariji.

Ni dolgo tega, kar smo brali v časnikih dve prošnji, za Bosno eno, drugo pa za Bolgarsko. Bolgari prosijo darov za tabernaklje, redovnice, zvane od presv. Rešnje Kervi, ki so se naselile blizu Banjaluke in zdaj še bivajo v leseni hiši, prosijo podpore, da bi si mogle postaviti samostan in potrebnih reči preskerbeti. Ti dve napravi ste vredni več premisleka in ste večje važnosti, kakor se na prvi pogled vidi.

Ni ga tako žalostnega spomina za vernega Slovenca in sploh za vsacega Slovana, kakor je ta, da je večina naših bratov ločena od edino zveličavne rimsko-katoliške Cerkve. Razkolno Slovanstvo leži na tleh kakor suho drevo in gnjije, odsekano je od korenine, iz ktere mu edino more pritekati sočnost življenja. O ko bi se moglo zopet h korenini pritakniti, ko bi se približalo Rimu in bi Duh Božji s svojo milostjo to drevo oživil; kako krasno bi cvetelo, koliko plemenitega sadú rodilo! Imeli bi velikansko domovino ene kervi, enega jezika, ene vere, „s Černe gore do Urala; od Balkana do Triglava“

bival bi slovanski rod bogat s čednostmi in vsimi lepimi lastnostmi. Kdaj pride ta zlata doba?

Prišla bo gotovo, ker Bog hoče, da naj vsi ljudje k spoznanju dospejo in da bode en hlev in en pastir. Verh tega je on sam pri sebi prisegel, da „karkoli ga bomo prosili, bomo prejeli“. Bratovšina ss. bratov Cirila in Metoda veliko moli po slovanskem svetu opiraje se na besede Kristusove obljube. Zmaga toraj pride, prej ali pozneje, pride gotovo. Ni brez znamenj po zemlji in nebu, po kterih še celo smemo upati, da zmaga je blizo. Na balkanskem polotoku so se velike spremembe dogodile. Ne da bi namerjali, so pa vendar diplomati tako rekoč naklestili cesto ter „pripravili pot Gospodu“. Kar pa je še naj imenitnejše: Oče vsega keršanstva, veliki pastir čede Kristusove, moral je zapaziti nekaj zelo važnega, iz česar sklepa, da zmaga je blizo; sicer ne bi bil kar naenkrat na glavo položil venca zmagovavnega svetima bratoma Cirilu in Metodu in ju tak-že naprej odličil kot slavna voditelja in premagovavca v slavni vojski proti razkolništvu. Da ta zmaga več ni tako daleč, storila je molitev zanesljivo, pričeta po ranjem Slomšekcu, in molitev jo lahko še bolj pospeši, čas okrajša in pripelje dolgo pričakovane brate nam v naročje.

Molitev bo s tem zelo se pomnožila in večjo moč dobila, če na omenjeni prošnji katoliški Slovani odgovarjamo z obilnim podpiranjem. Kako to?

Kar tiče prvo prošnjo za tabernaklje, je gotovo, da njeno uslišanje bo molitev za razkolne brate močno množilo in poživljalo. V tabernakljih, ki se bodo postavili z milodari, prebival bo noč in dan Jezus Kristus med svojimi ovčicami. Ker je on zdravnik, ozdravil jih bo najprej dušnih ran, in jih očistil ter tako sposobne storil za dobro molitev. Ker je pastir, privabljal bo svoje ovčice blizo sebe. Ker je solnce in vir svetlobe, razsvetleval jih bo, da bodo bolj spoznavali, čemu so v sredi med ločenimi brati; ogreval jih bo z dvojno ljubeznijo, do sebe in do bližnjega: iz ljubezni do Boga in do bližnjega bodo potem za ločene brate molili. Ker je on veliki duhoven, združil bo svoje molitve in vzdih z njihovimi molitvami in vzdih. Taka molitev bo prederla oblake, ne bo prej mirovala, dokler se ne vlije reka milosti božje najprej na Bosno in Hercegovino, potem še na druge okrajine, posebno na Bolgarsko, — na zadnje še celo na ogromno Rusijo. Milost božja pa premaga vse zapreke, če bi bile tudi pri modrih novejši dobe, pri diplomatih, vladarjih ali podložnih, kakor je premagala starodavne rimske; ona osereči oznanovavce prave vere in pred njimi razganja temo zmote in razliva luč resnice. K dosegu te velike sverhe bo dosti pripomoglo, ako duhovniki vrnemu ljudstvu pogosto k srcu ženejo in razlagajo dolžnosti, ktere ima do ločenih bratov, ako takó, bi djal, molivce vodijo pred Jezusom v tabernakljih.

Kolika korist bo pa dohajala iz teh milodarov posameznim dobrotnikom. Dragi moj brat, draga sestra, mili Slovenci! s svojimi darilci postavljate Jezusu šoto-rič; nikar ne mislite, da bo to zastonj, da vam ne bo povernil. Jezus bo blagoslovil vaše polje, hiše, imetek, vaše časne reči. Akoravno se po njegovi skrivni previdnosti ta blagoslov morda ne bo povsod kazal, dajal vam bo pa poterpežljivost pri vseh nezgodah, ktera vas bo varovala večne zgube in bo toraj za vas še lepše povračilo. Blagoslovil bo Jezus iz tabernaklja vaše spovedi, vaše obhajla, da boste pri njih bolj bogati prihajali z milostmi, kakor doslej. Blagoslovil bo vaše življenje in vašo smert. Ker ste vi njega pomagali pod streho, v spodobno stanovanje — v tabernakelj vzeti, obiskal vas bo on v sveti popotnici v hiši vaši na zadnjo uro; in kar je naj veselejše, naj bolj tolažljivo: vrata

vam bo odperl po tem revnem življenju — vrata do tolikega veselja, da „oko ni videlo, uho ne slišalo in serce človeško še ni občutilo, kar je vam on gori pripravil, ki ste ga ljubili in mu v ljubezni hišico postavili na bolgarskih oltarjih“, in še posebno, ker ste ga domá radi obiskovali in s čistim srcem molili pred tabernakeljni. O kristjani! to premislite, kako lepo hišo vam je ljubi Jezus v nebesih pripravil — in pa po kolikem trudu! „V hiši mojega Očeta je veliko prebivališ, grem, da vam kraj pripravim“, je obljubil.

(Konec sledí.)

Govor

gosp. Ant. Keržiča pri tomboli 9. prosinca 1881.

Že je minilo dolgo leto, kar sem zadnjikrat tukaj pred vami stal in vam novoletno srečo vošil. Rekel sem takrat, če boste srečo imeti, da si jo boste morali sami pridobiti ter posebno tréh reči se celo leto varovati; jeze, praznega tarnanja zavolj preteklih nezgod, ki se ne dajo nič več prenarediti, in pa praznih skerbí zastran prihodnjih težav, kterih še znabiti nikdar ne bo. Pred devetimi dnevi pa smo spet dobili novo leto, veliko sreče se je navošilo po širokem svetu in meni še danes jezik uhaja na vošilo, zato vam hočem danes spet vošiti srečo za leto 1881. Poslušati smete tudi tisti, ki ste mi še lansko vošilo na dolgu, to se pravi, ki ste poslušali pa ne spolnovali, kar sem naročil, temuč ste se spet jezili, spet si življenje grenili z rečmi, ki se niso dale prenarediti in spet imeli prazen strah zastran prihodnosti; — znabiti se je kateri celó prav hude zime bal, in glejte! pol strahú njegovega je bilo gotovo zastonj. Pravico poslušati imate celó tisti, ki tudi tega ne boste spolnovali, kar vam bom za letos priporočil. Kajti to vam že naprej povém, da tudi letošnje leto bo tako, da ne bodo nikomur pečene ptice v usta letale, temuč kdor jih bo hotel jesti, si jih bo moral sam loviti ali pa kupovati in kuharico prositi, da mu jih speče, t. j. z drugo besedo: Kdor bo hotel srečen biti, si bo moral srečo sam preskerbeti, se vé, s pomočjo Božjo, po starem pregovoru: „vsak je sam kovač svoje sreče!“

Kaj pa vam hočem vošiti?

Mnogi imajo radi za novo leto kako pesmico, ali kakor pravijo „verz“e. Pa ker jaz ne znam lepih verzov delati, da bi bili zbirčnim ljudém všeč, treba je pri naših slavnih pesnikih kaj poiskati. In ker me skušnja uči, da človek gre včasih daleč iskat, pa še menj najde, kakor bi bil blizo iskal; zato sem kar našega prvega pesnika vprašal, Valentina Vodnika (ki je — memo gredé omenim, — ravno danes pred 61 leti ležal na mertvaškem odru), in pri njem sem videl zapisane besede:

Kranj'c, tvoja zemlja je zdrava,
Za pridne nje lega najprava;
Išče te sreča, um ti je dan;
Najdel jo bodeš, ak' nisi zaspan.

Res, lepe besede, zlate besede! si mislim. Malo starikaste so, to je res, in nekoliko zarujevele; ali če si jih razložimo in jih posebej pri svetlem pogledamo, bomo videli, da so iz pravega zlata. Še iz starega zlata jih je skoval naš Vodnik, in nekteri terdijo, da je staro zlato bolje memo novega.

Tedaj poslušajte!

„Kranjc, tvoja zemlja je zdrava“. O zares lepa, krasna je naša slovenska domovina! Celó tujci, ki jo prihajajo gledat iz daljnih krajev, se ne morejo dovelj načuditi njeni lepoti in krasoti. Ako greš, dragi prijatelj, o spomladnem ali poletnem času na kako višavo,

n. pr., na Šmarno goro, ali na Šentjoško goro, ali pa na Krim, na Nanos, na Kum, ali na gorenjske hribe: Grintovec, Storžec itd., ali celó na Triglav, in se oziraš po naših zelenih travnikih, rodovitnih poljih, vinskih goricah, po gozdih, po naših hribih in planinah: ti bo solza veselja priigrala v stermeče oko, ako imaš veselje in vtis za krajevne lepote in globoko domovinsko čutilo! — Toda — toda tudi britka žalost bo prevzemala tvoje rahločuteče serce, ako se spominjaš, da po teh tako lepih krajih hodijo ljudje mladi in priletni, kateri niso srečni: Slave sinovi niso vsi srečni, Slave hčere niso vse srečne!

In zakaj niso srečni zakaj niso srečne? Zato ne, ker jih je toliko bolnih med njimi. Bolehajo namreč in mnogi so že zelo bolni — na sercu, na duši. In kakor je tisti človek, ki je bolan na telesu, večidel čmeren, žalosten ter se čuti nesrečnega; še veliko nesrečniši je človek, ki je bolan na duši. Še več. Telesno bolezen večkrat prenaša bolnik, ki si je pridobil keršansko potpečljivost, z vdanostjo, celó z veseljem; kdor pa ima hudo serčno bolezen, ne more imeti stalne sreče.

Pa kakor je veliko telesnih bolezni, da jih še učeni doktorji ne znajo vsih naštetih in imenovati, tako je tudi serčnih bolezni precej obilo. Vendar poglavitne zná naštetih vsak otrok, ki se je naučil sedem poglavitnih grehov: 1. napuh, 2. lakomnost, 3. nečistost itd. Glejte, to so naj hujši tatovi in roparji človeške sreče; to so tako rekoč stotniki tolovajski, „harambaši“, ki imajo še vsak posebej mnogoverstne pomočnike, da Adamovim otrokom srečo kratijo.

Oglejmo si jih nekoliko.

1. Perva taka dušna bolezen je napuh. Primerjati se dá boleznim norcev, t. j., norčiji. Napuhnjen človek ni z nikomur zadovoljen: ne sam s saboj, ne z ljudmi, s katerimi mora živeti, še celó Bog v nebesih mu ne vstreza. Koliko božjih naprav n. pr. v sveti katoški cerkvi mu ni všeč od nezmotljivega papeža v Rimu do naj zadnjega kaplana v priprosti vasi, od presv. Rešnjega Telesa v tabernakeljnu do kropilnika pri vratih; vse mora ogodernjavšati; zdaj mu je spoved pretiha, zdaj post preoster, zdaj pridiga prenapeta, pa ne pomisli, da se le sam prenapeto napihuje; vreme mu ni z lepo vravnano po njegovi volji; sej še takrat, kadar moli, se ne vé dobro, če prosi in časti, ali pa le svojo slavo deklamuje pred Bogom, kakor tisti farizej v tempeljni, ki je molil: „Bog, zahvalim se ti, da nisem tak, kakor drugi ljudje“ itd. — Enako mu je bližnji na poti. V svoji ošabnosti misli, da so vsi drugi le zavoljo njega na svetu, tako rekoč naklo, na katerem naj bi svojo srečo koval; vse naj bi mojstroval in zaničeval, oni pa naj bi ga na vse to še hvalili, mu stregli in kadili! In sam saboj, kakor sem rekel, tudi ni zadovoljen, zdaj mu manjka tega zdaj onega, zlasti mu pa časti ni nikdar dovelj.

Toda, Bog že zato skerbí, da nobeno drevo do nebes ne priraste; ljudje, s katerimi živi, si bodo že tudi prizadevali, da mu ne bodo spolnjevali tega, kar napačnega od njih pričakuje; in njegove lastne osnove so že tudi tako napeto nastavljene, da se mu ne bodo spolnile! In kaj se bode zgodilo? Gotovo se bo niže usedel, kakor je letal; nezadovoljen bo vedno, tedaj vedno nesrečen!

Ako hočete biti srečni, bodite lepo krotki in ponižni po zgledu Jezusa, ki je prišel na svet, ne da bi mu drugi stregli, ampak da je On njim. On, nebeški Kralj, pred katerim poklekujajo kerubini in serafini, On je zgornjo obleko odložil — se je prepasal, — vzel posodico vode, je — pokleknil pred uboge ribiče in jim je noge umival! Zato je pa tudi rekel: „Učite se od mene, jaz sem krotak in iz serca ponižen, — in boste

našli mir svojim dušam“. Kaj se pravi to družega, kakor našli boste takó — srečo!

2. Druga serčna bolezen — mnogim huda nesreča — je lakomnost. Primerjajo jo kerču, ker vse k sebi grabi. Vendar ne bom vam je popisoval, le eno dogodbo vam bom povedal, iz ktere jo boste koj lahko spoznali. Živel je ubog čevljarček, ki je pridno delal in molil; pri tem pa vedno vesel bil, žvižgal in pél. Njegov sosed pa je bil jako bogat — toda pust, siten, čmeren, skop, da ponoči zarad samih skerbi še spati ni mogel. Le-to ga je pa še naj bolj jezilo, da je revni čevljar bil zmiraj vesel. „Čakaj, ti bom že življenje ogrenil“, si misli, in kaj stori? Nekikrat ni bilo čevljarja doma in njegove žene tudi ne; skrivaj se sprazi v njegovo stanovanje in položi mošnjo denarjev na mizo. Ko pride čevljar domú ter zagleda toliko denarjev, se prestraši in pravi: „Od kod ti denarji? Kdo bi meni toliko podaril? To ni mogoče! Vendar — spraviti se mora.“ Do večera ni bilo nič petja, in ta večer nič molitve; po noči ni čevljar nič spal (komaj bi bilo, da bi si bil z rokami oči zatisnil, ker se mu same niso hotele); vedno mu je rojilo po glavi: „od kod ti denarji?“ Drugi dan spet nič petja, nič molitve, nič žvižganja. Proti večeru reče ženi: „Nikogar ni bilo danes po denar; znabiti bo denar vendar le najin; kaj se vé — sej so čudež še zmiraj mogoči! Toda kam spraviti toliko denarja?“ Zdaj zgrabi mošnjiček, odvzdigne zgnavje in ga zakoplje globoko v slamo pod zgnavje. Spet nič molil, nič spal! Zjutraj ves omamljen in omotičen reče ženi: „Veš kaj, danes se mi pa vse tako zdí, da bo prišel nekdo po denarje; reci mu, če pride, da sem bolan, da moram ležati!“ Ni se motil; kmali poterka bogati sosed. Žena zastoj moža zagovarja, da je bolan, da mora ležati; bogatin se ne dá priderževati ter hiti s palico v roki in s klobukom na glavi k bolnikovi postelji. Začetkoma bolnika tolaži in miluje, pa kmali pokaže pravo lice in vpraša, če ni pri njem nekdo neke mošnjice pustil. Bolnik se prestraši, da je ves zelen in taji, ter pravi, da ne; ali ko bogatin začne s hudo in zarés, — se skobaca iz postelje, prizdigne blazino, seže globoko in privleče tisto, po čemur je vpraševal bogatin. Ta spravi in gre. Še le zdaj, ko je bil škrat iz hiše, je prišla sreča nazaj. Zbegani mož je spet molil, spet pél spet žvižgal in srečen bil, kakor pred.

Vém, da tolicea bolnika med vami ni; ali po malem bi pa že utegnil kateri bolehati. To se naj lože na tem spozná, če se le vse preveč kislo derži takrat, kadar plačuje, in če se mu preveč obraz zažari takrat, kadar „vleče“.

3. Med naj nevarniše serčne bolezni je prištevati nečistost, ki jih brez števila v nesrečo pripravi, da so sebi in družim v nadlego. Primerjajo jo gobovi bolezni, menda zato, ker je tudi zelo nalezljiva in strašna. Pa te bolezni vam ne bom dalje popisoval, dovelj vam je znana iz pridig in keršanskih nauk in od drugod. Raji vam naj ponovim to, kar sv. pismo pripoveduje v hvalo in čast nasprotni čednosti — sv. čistosti, rekoč: „O kako lep je čist rod v svetlobi svoje nedolžnosti, večer je njegov spomin, pri Bogu in pri ljudéh je spoznan!“ Res da, pred Bogom in pred ljudmi je v čistih tak angelj v človeški podobi. Kako rad ima Bog čiste duše, nam tako ginljivo pripoveduje sv. Janez evangelijski v skrivnem razodenju, ko pravi, da so tam gori naj bližje Jagnjetu, da prepevajo tako neizrečeno lepo pesem, da take še v nebesih ne znajo vsi pevci, ampak je celó tam gori samo za leto pesem odbran poseben kor tistih deviških duš, ki se na zemlji niso omadeževale — večno srečni kor redolžnih pevcev in pevkinj, ki so v belo oblečeni in v rokah imajo — namesto nóti — bele lilije!

Pa ne le v nebesih, marveč že tukaj na zemlji prepéva nedolžni tako veselo pesem, za katero oni, ki ne spolnujejo zvesto 6. božje zapovedi, nimajo ne jezika, ne gerla, ne serca; se pravi: že na zemlji vživa čisti človek tisto dušno srečo in radost, ki je nečisti grešniki še razumeti ne morejo in je nikdar razumeti ne bodo mogli!

4. Četerta dušna bolezen, ki sercu srečo jemlje, je nevošljivost ali zavist. Sploh jo primérjajo jetiki in ji je res v mnogem podobna... Jetični bolnik je navadno klaveren in otožen, in če ga dobro opazuješ, boš videl, da se mu takrat še naj bolj mlo dela, ko so drugi naj bolj veseli, — pa skor sam ne vé, zakaj; kajti jetični človek navadno noče spoznati, da je jetičen. Enako je nevošljiv človek kakšen dan jako nataknen, siten in nezadovoljen, pa sam ne vé prav za prav, zakaj. Ko bi pa sam sebe bolj natanko opazoval, bi gotovo spoznal vzrok svoje nejevolje; videl bi, da zato se noče prav razvedriti njegovo serce, ker so njegovi verstniki srečni, hvaljeni, povzdignjeni itd., — on pa ne. Ta jetična bolezen zavisti ali nevošljivosti je jako razširjena, bolj kakor si mislimo; zlasti taci je obilo, ki po malem boleajo, zakaj majhino je število tistih blagih serc, ki se sreče svojega bližnjega enako veselijo, kakor svoje lastne, kateri se po besedah sv. Pavla veselijo z veselimi, z žalostnimi pa žalujejo.

5. Peta tatica človeške sreče je gerda požrešnost, ki jo primérjajo vodenici. Vodenični človek bi namreč zmiraj le rad jedel in pil: enako lastnost ima požrešnež. V koliko nesrečo pripravi pijanec in nezmérni lahkožvec sebe in vse, ki so primorani z njim v ožji zvezi živeti, tega ni, da bi obširno popisoval. Gotovo ne rečem preveč, če pravim, da: polovica sreče v naši deželi in še drugod po širokem svetu se neusmiljeno vtopi v žganji in drugih omamljivih pijačah, ker pijanec, kakor sem rekel, ni le nesrečen sam za-se, ampak tudi za druge, večkrat za cele rodove.

6. Zdaj pride na versto jeza. Jezo lahko primérjamo vročinski bolezn. Ta bolezen človeka kar nagloma napade in ga kaj hudo zdela, da za več časa slaboten ostane; posebno pa je nevarna, če se ponavlja, celó večkrat ponavlja. Enako hudo zdela jeza človeško serce. In človek, ki ga že od mladosti strup jeze okuži, ni več za pošteno družbo, ker v enomér življenje greni sebi in družim okrog sebe, ker vedno reži, godernjá in révska. Vendar o tej bolezni, menim, sem že lani dovelj povedal. Zato samo to spet letos ponovim: nikar se ne jezite za vsako malenkost, ki ni jeze vredna, sej „beseda ni konj“, pravi pregovor; če pa res kaj tacega pride na versto, da bi bilo pač jeze vredno, se tudi premagajte in raji — kakor sem vam takrat rekel — na sméh obrnite, in kosček smeha za celi kos jeze — kako srečna menjava! Če se pa kterikrat, ko se Bog žali ali kake nerednosti godijo, morate jeziti, če je tako imenovana „sveta jeza“ potrebna: naj pa tudi hitro za-germi s kakim dvakratnim bliskom (znabiti včasih s šibo!) in naj se spet vreme zvedri!

7. Slednjič naj omenim še lenobe, ki se po pravici imenuje dušna hromota. Nekteri menijo, da lenoba ne more tolikanj škodovati naši sreči. Pa povém vam, da znabiti še naj več; zakaj lenoba je kriva, da nam onih 6 tolovajev, ki sem jih zdaj naštel, toliko sreče lahko odnese, ker se jih lenoba ne zná ubraniti. Že préd sem rekel, da srečo si mora sam kovati, kdor jo hoče uživati. Toda, kako bo koval hromi kovač, ki ni za nikamor, kakor za na posteljo? Ko je še Jezus živel na zemlji, so mu enkrat prinesli štirje junaki hromega, mertvoudnega moža na postelji, da naj bi ga ozdravil; in ker ga zavoljo ljudi niso mogli pred Jezusa nesti, nesli so ga na streho in ga pred Gospoda doli spustili.

Prijatelj, kje boš pa zdaj taci mož dobil, da bi te nesli tje na tisti prostorček, kjer je sreča? Nikjer! Sam, prav sam, se boš moral znebiti dušne hromote — lenobe in iti iskat sreče. Zato pravi naš Vodnik:

„Išče te sreča, um ti je dan;
Najdel jo boš, ak' nisi zaspan!“

Glej sreča bi že sama rada prišla v tvojo hišo, — za tabo hodi, — „išče te sreča“. Če boš pa zmiraj „zaspan“, je ne boš nikoli videl pod svojo streho. Tedaj gani se, vzdigni se in išči je. Pa išči je v pravem kraju; kajti „um ti je dan“ poleg drugih namenov tudi zato, da spoznaš, kje je prava sreča doma: namreč ne tam v tistem berlogu, kjer gerde strasti gnjezdijo, napuh, lakomnost, nečistost, jeza itd., ampak v tisti prelepi dolini, po kateri cvetó lepe keršauske čednosti, čistost, ponižnost, ljubezen, gorečnost itd., ali kakor so rekli ranjki Slomšek: v sercu nedolžnem je sreča doma. Tedaj poboljšati se bo treba, pa bo sreča prišla. Zato naj povém za tiste, ki imajo „verze“ radi, še par besedi nekega mlajšega pesnika:

Nespametno ljudstvo, čemu je tvoj stok?
Na delo! ne derži mi križema rok!
Poverni se samo v prvotnost nazaj,
In našlo povsodi prvotni boš raj!

Zato nam je Bog prižgal uma svitlo luč, da si svetimo z njo, ne da bi je z mernikom pokrivali. Ko pojedete toraj letos sreče iskat, nikar ne bodite taki, kakor tisti „Ribničan“, ki je zgubljenega konja iskaje rekel: „Vajm, da je v le-ti dolini, pa grem raji še v le-uno pogledat, morda je sosed kakšnega zgubil!“ — Nikar tako! Nikar ne reci: Vem, da je Gospod rekel, „blagor krotkim, blagor mirnim“, — pa bom vendar še zanaprej jezen in napuhnen; vem, da „blagor ubogim, blagor usmiljenim“, — pa bom raji sreče iskal v lakomnosti, požrešnosti in nevošljivosti; vem, da „blagor jim, ki so čistega serca, Boga bodo gledali“, — pa se vendar ne bom tako skerbno varoval nevarnosti in priložnosti, kakor me moj spovednik in pridigar opominjajo; vem, da „blagor jim, ki so pravice lačni in žejni“, t. j., ki tako kopernijo po dobrem, kakor lačni po jedi, kakor žejni po pijači, — pa bom vendar še to leto dušno lenobo pasel...

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Nove molitvene bukvice so ravnokar z natisom dovršene in imenujejo se: „Kruh nebeski, ali bukvice za moljenje in čiščenje Zakramenta presv. Rešnjega Telesa, s trojnimi mašnimi in vsimi drugimi navadnimi molitvami.“ — Ker je prelepa bratovšina sv. Rešnjega Telesa razširjena po vseh slovenskih duhovnijah, je pisatelj té knjižice že mnogo lét zbiral za čiščenje sv. Rešnjega Telesa naj pripraviš molitve, da se sestavi k tej pobožnosti pripravna knjižica. Ko je imel že dovolj tvarine, iskal je pomoči in jo tudi našel pri častitem gospodu Leopoldu Albrehtu, župniku Dobskem. Doverni rokopis so pregledovali, zboljšali in s pohvalo poterdili čast. gosp. župnik Martin Barlič, in prečast. kanonika dr. A. Čebašek in prof. A. Zamejic. Bog jim obilno poverni ves njihov trud.

Pervi razdelek je pisan za pomoč pri čiščenju sv. Rešnjega Telesa; obsega štiri načine te pobožnosti in vsak način ima molitev dovolj za branje in premišljevanje po celo uro. Štirje načini so v prvič zavoljo spremena; v drugič zato, da si lahko vsak čitatelj izmed njih zbere molitve, ktere njegovo serce naj močnejše ogrevajo; tretjič utegne tudi tisti, kateri časa dovolj ima,

vsako nedeljo v mescu zaporedoma z drugimi premišljevanji sv. Rešnje Telo moliti in častiti. Naj lepši in Jezusu gotovo naj prijetniši pobožnost bi pa gotovo opravljal tisti, kdor bi vsak mesec eno nedeljo popoldne pred ali po keršanskem nauku mnogo udov bratovšine sv. Rešnjega Telesa okrog sebe zbral (zbrala) in jim iz bukvic en način češenja čital, zbrani udje bi pa v duhu ž njim združeni Jezusa molili in častili.

Bukvicam naj večji vrednost daje ta posebnost, da so skoraj vse molitve k časti sv. Rešnjega Telesa z odpuški obdarovane, ali pa od svetnikov in svetnic Božjih zložene, imajo toraj prav veliko notranjo vrednost. Papir je lep, tisek velik in prav razložen, in kinča jih lepa podobica; zunanja majhna oblika pa stori, da so prav pripravne za v cerkev.

Pisatelj „Dušne pomoči“.

Iz Ljubljane. (Predstavljanje Kristusovega terpljenja v gornjem Amergavu na Bavarskem. [Dalje.] Judež izdajavec obupa. Kristus pred Pilatom in Herodom.) Kot predpodoba Judeževe obupnosti vidili smo Kajna bratomorivca, pred njim ležati pa nedolžnega Abeljna. Kajnamreč je iz gole nevošljivosti ubil svojega nedolžnega brata Abeljna, je toraj žalostna predpodoba izdajavca Judeža. Pevci so to predpodobo tako le popevali:

Tenor-arija:

Gorjé človeku, ki me zdal
Sovražnikov bo volji,
B'lo bolje mu, je Jezus djál,
Da rojen ni nikoli.
In ta gorjé z ust Jezusa
Zadene zdajci Judeža.

Zbor:

V prepolnih kupah se gorjé izlije:
Izdana kri že kliče do nebés;
Zdajavcu vest budí se, grozno vpije,
Vsih tórk iz pekla grize že ga bes;
Beží, beží, ko plaha zvér,
Pokoja zanj ni več nikjer;
Obup, o strah! mu v črnem sercu klije,
Buči in tuli in divjá, —
Nesrečni se poslednjič sam končá.
(Zagrinjalo se vzdigne.)

Alt-arija:

Enako Kajn letí, letí —
Kot sam svoj strah naprej beží,
Ker žgè ga v sercu plam peklá.
Derví se dalje s kraja v kraj,
Ga grize červ naprej — naprej,
Pokoja nikdar mu ne dá.

Ko je Judež slišal, da je véliki zbor vnóvič nad Jezusom smertno sodbo izrekel, se je pričél kesati svojega grozovitega djanja. Prinesel je vélikim duhovnom in starašinom nazaj tridesetere srebernike in jim rekel: „Grešil sem, ker sem izdal vedolžno kri!“ Oni pa so mu odgovorili: „Kaj nam to mar? Ti glej.“ — Judež je imel grozovit notranji boj; videvši, da je od vseh zapušen, je vergel od sebe srebernike po zbornici, ter šel v obupnosti iz zbornice, šel — pa brez Jezusa, brez denara, brez upanja. V tem trenutku se je vzdignilo srednje zagrinjalo, in zagledali smo griček in na njem drevo, ktero je le v veriščku bilo še zeleno, druge veje so bile že usušene. Judež v strašni obupnosti prihiti pod to drevo, govóri dolgo časa sam seboj (monolog), sem ter tje se zatekaje. (Satan je bil v njega šel. Luk. 22.) Vest ga neusmiljeno peče, nikjer ne najde mirú, in britko je klical: „Oh! za me ni rešenja, ni odpušenja, ni več pomoči!“ Ves zbegan se ozira na to na pol suho

drevo, urno verže verv, s ktero je bil opasan, na vejo tega drevesa, ~~veja poka~~ ~~Judež je že ušel~~ — zagrinjalo je padlo. V resnici, to obupno klicanje Judeža je menim gotovo tudi drugim meso in kosti pretreslo. — ~~se za~~ ~~jud~~ ~~čloda~~

Predpodoba Jezusa pred Pilatom je bil Daniel, kterege spuntana derhal v levnjak verže zato, ker je zoper kraljevo povelje molil pravega Boga. Vidili smo pred kraljem stati razserjeno ljudstvo, ktero je hotlo reči: „Daj nam Daniela, ali pa bomo pomorili tebe in tvojo rodovino“ (Dan. 6, 4). Pevski zbor to predpodobo z ozirom na Kristusa tako le razklada:

Bas-recit:

Preklinjal je Bogá.
Prič nam ni treba več;
Postava naj veljá:
Na križ z njim, pa je preč!
K Pilatu gremo jaderno,
Strašno zdaj judje vpijejo,
Pred njim takó ograjan bodi,
Da k smerti ga sodnik obsodi!
(Zagrinjalo se vzdigne.)
Podoba mutasta vam kaže tá:
Bog Sin je krivo sojen zdaj,
Kot Dánjel v Babilonu kdáj.

Zbor:

Bogove tare Daniel,
O sliši, kralj, narode vpiti:
Potert leži nam vel'ki Bel,
Duhovni in drakón so vbiti!
Razsejen celi Babilon
Prišél pred tvoj, o kralj, je tron.
Tako razljuten judov zbor
Hrumí k Pilatu, vpije vmor,
Nedolžnemu zahteva smert! —
Kaj zvérsko to jim zbuja zlóst?
Kaj vžiga levjo zdraženost?
Zavid, le tá peklenski čert!
Zavid, o satanov porod!
Kaj zlega se rodí od tod?
Redíš se v zlobi, lázi,
Najél te s pekla je škratič,
Presvéto, dobro ni ti nič,
Da strup se ti utolaži.
Gorjé ti, če ta kačja strast
Dobila tebe je v oblast!...
Ne daj v zavid zapresti
Nikdar se, ljubi brat!
Oh čuj, kadar ta tat
Ti hočeš v serce zlesti!

Po tej pesmi so véliki duhovni in starašini Jezusa peljali zvezanega pred sodnjo hišo deželnega glavarja Poncija Pilata. Pilat je stopil na zvišeno mesto zaslišat njih tožbo. Ko je zaslišal tožbo ljudstva, pokliče Pilat Jezusa k sebi in ga vpraša: „Ali si ti kralj Judovski?“ Jezus odgovori: „Kralj sem, pa moje kraljestvo ni od tega svetá.“ Nato Pilat vélikim duhovnom in starašinom reče: „Jaz ne najdem nobene krivice nad tem človekom.“ Oni pa so še bolj vpili, rekoč: „Ljudstvo šunta, ker uči po vsi Judeji, začensí od Galileje do sem.“ Ko je Pilat slišal Galilejo imenovati, je vprašal, če je Jezus Galilejec. In ko je zvedil, da je spod Herodove oblasti, ga je poslal k Herodu, ki je bil tiste dni v Jeruzalemu zavoljo velikonočnega praznika.

(Dalje sledí.)

Iz Sorice, 11. pros. 1881. (Poterdilo.) Podpisani poterjujem, da sem od slavnega vredništva „Zgod. Danice“ prejel 49 gold. 88 sld. (Culica obleke se oddá s

priliko. Vr.) za pogorelce v spodnjih Danjah, ter ob erem v imenu pogorelcev izrečem naj priserčniši zahvalo vsim blagim dobrotnikom. Bog jim poverni prav obilno!

Prejel sem pa tudi od več strani dobrotnih darov iz znanih in tudi neimenovanih rók nad 200 gld. Bog plačaj tudi stotero njihove dari in trud. Blagi dobrotniki naj bodo zagotovljeni, da se jih bodo obdarovani vselej spominjali v svojih molitvah, in prosili neskončno Milostljivega, da svoj blagoslov razlije nad dobrotnike njihove.

S hitro in zdatno pomočjo v denarji in drugih darilih ste poškodovanim tudi v drugem oziru veliko pripomogli; pogum in serčnost, kar je ljudem po strašnem požaru popolnoma upadlo, se je vernilo zopet, torej upanja toliko več, da se huda rana toliko prej in lažje zaceli. Zatorej še priporočim poškodovane Danjarje usmiljenim blagim srcem, da bi jim še v prihodnje prihiteli na pomoč, ker potreb bo še veliko, zlasti spomladi, ko bo treba staviti poslopja. Sicer pa še ponavljam vsim dobrotnikom naj gorkejši zahvalo.

Anton Jamnik, župnik.

Iz Zagreba, 14. pros. piše prečast. P. Beda Trapist, da do pretekle srede, 19. t. m., je imel v Zagrebu ostati in tje doli smo mu tudi poslali vse dose- danje zbirke za njegov misijon med Kafri v južni Afriki, namreč 118 gld. 10 sld., in pa kar je bilo nam izročene- nega za Banjaluko, t. j., 9 gld. 70 sld. za sirotišnico v Banjaluki in 1 gld. sploh za redovnike Trapiste sploh.

Prečast. gosp. misijonar pravi, da kakor zdaj kaže, bodo komaj pred 26. svečanom (febr.) novi misijonarji odrinili iz Evrope. Dalje prav priserčno prosi, da naj pobožne duše molijo za Bosno: „ker zdaj ravno je naj viši potreba.“ (Ktera okolišina reč tako tehtno ravno zdaj dela, ni povedano.)

Konečno naznanja iskreno zahvalo vsim blagim dobrotnikom za darove in priporočuje se nadalje za podpora.

Iz Bosne 29. grudna se piše vredništvu tega lista, da valed tega, ker se katoliški redovni duhovni večkrat menjajo, kakor ondi slišijo, je zatrošena med Slovence neka kriva misel, da darovi kacic cerkvenih naprav, n. pr. paramentov, ne dosegajo tistega namena, iz ktere- rega so darovani, češ, da oo. Frančiškani take reči, od- dane za kako cerkev, vzamejo seboj za druge cerkve, kadar se preseljujejo. To pa ni resnica. Pri vsih duhov- nijah so namreč zapisniki, v ktere se poznamnjajo na- tanko kake milošnje, kakor tudi cerkvene darovanja. Te zapisnike o kaki premeni odstopujoči župnik izroči župniku nastopujočemu, in te izročevanja se godijo na- tanko, čemur sta porok podpisa obeh župnikov. Dopis- nik pristavlja, kako so ravno ti redovniki skerbili skoz 400 lét za katoliško ljudstvo v duhovnih potrebah, in so tudi vse muke z njim terpeli, ko je fanatiški turčin kristjane neslišano mučil in terpinčil, samostane podiral, cerkve rušil, mašnike sekal, vezal in z njimi mračne tamnice napolnoval, da bi bilo oraj prederzno to sve- čenstvo sumničiti v čemur si bodi. —

O tej priliki bodi še opomnjeno, da denarne po- močke v. č. škofom v Bosno ali Erce- govino, kateri jih po svoji previdnosti razdeli.

V prevdarek za predpust in druge čase.

Žalostna na jasnem nebu luna sije,
Žarke kakor solze po dobri lije:
Glej, Sin Božji z Materjo v Egipt beži,
Ker pri svojih varnosti za njega ni!

On beži, — ti Betlehem pa spavaš mirno;
Te pusti — ne veš, kaj ti zgubiš preširno?
Zvezda z Jakoba — za gôre tebi gré,
Solnce ti zahaja — greti te ne smé!

Betlehem — ti grešna duša, nehvaležna!
Oh, kako pogosto si Boga deležna,
Ti pri obhajilu z njim se zaročiš; —
In po obhajilu ga le spet zgubiš!

Vé nebesa, žalostno novico čujte,
Vse stvari okrog nespamet obžalujte:
Svet prodaja, kar pridobil Božji Sin,
O slepôt slepôta, nehvaležni čin!

Grešnik, trosiš milost Božjo po plesiščih,
V gostarijah, slabih družbah, po glediščih,
Pri opravkih zunaj hiše in doma,
Dan ne plaši te in nočna ne tema!

Da cvetlice ne umori ti mraz, to paziš,
Sold skerbno pobereš, v prah ga ne pogaziš;
Gledaš li pa, da je v sercu Jezus tvoj? —
In če zgubil si ga, išeš li ga koj?

Dóbil grešnik si le malo, silno malo
Za blago naj lepše, ki se je pognalo;
Zgubo pa ti bo nakopal Pust strašno:
Pamet, krona, večnost, — al ti mar ni tó?!

P. Š.

V slavo sv. Antona pušavnika. *)

Ozri se milo dans na nas,
O slavni naš patron!
In sprejmi naš'ga petja dar,
Preljubi svet' Anton!

Naj petje naše ti doní,
V zahvalo vseh dobrót,
Ki na predprošnje tvoje dal
Jih nam je Bog Gospod.

Zvestó le prosi zanaprej
Pri Bogu še za nas;
Da var'je bridkih nas nadlog
In zlegov vsaki čas.

Posebno dušnih pa nesreč
Nas vari, in napást,
In sprosi spolnovat' le to,
Kar je Bogú na čast.

In kadar nam bo zapustit'
Doline solzne kraj,
Oj sprosi, ljubi svet' Anton!
Nam večno-sladki raj.

Rodoljub Podratitovski.

Razgled po svetu.

Z Dunaja je nekaj važnih novic. Ministra Kremer in Streit sta odstopila, in postal je Pražak minister za pravico, Pino pa za trgovstvo. Za dolžno ravno-

*) Naj veljá ta pesnica ob enem vsim mnogim gg. An- tonom ko vezilo za god, ker ne moremo vsakemu posebej pisati in vošiti.

Vr.

pravnost med narodi in toraj za doželeno pomirjenje je to zaupljivo stopinja naprej, kakor tudi naslednja novica. V gospósko zbornico so imenovani novi udje naslednji gg.: gr. Coudenhove, Gagern, Helfert, prof. Randa, opat Rotter, gr. Schönborn, Seilern, Stadnicki, Szujski, Tarnovski, Tomašček, Ziblikievicz.

Rimsko. Med sv. Stolom in Rusijo, kakor je čutiti, se razmére vedno boljšajo. Car je kardinalu državnemu tajniku podelil Aleksander-Nevski red v diamantih. Poslanec, ki je red izročil, je ob enem v carovem imenu kardinala zahvalil za prizadevanje pri pomirovanji med Rusijo in Rimom.

Armenski patrijarh Hassun, ki je v božičnem konzistoriju postal kardinal, ima 71 lét, je že 38 lét škof, patrijarh pa 14 lét. Zidal je v svoji patrijarhiji 17 cerkev, eno veliko semenišo in več samostanov neomadežanega Spočetja, katerih menihi se pečajo s podukom ubožnih in spreobračanjem razkolnikov.

Rudečkarji v Parizu. Liberaluhi ne gredo nikoli v cerkev, zunaj če morejo kristjancem kljubovati in jih motiti v njihovi pobožnosti. Táko hudobijo so storili rudečkarji v cerkvi sv. Jakopa v Parizu pri polnočni maši; namešali so med blagoslovljeno vodo v posodah pri cerkvenem vhodu neko strupeno reč, česar žalostni nasledki so se pri raznih osebah pokazali. Veliko deklic iz ondotnih šol, ktere so skupno prišle k polnočni maši, so dobile črne lise, nektare so se ožgale, nektare so celó v nevarnosti vid zgubiti, ker jim je strupena materija segla do oči. Ostudni rudečkarji se repenčijo, da jim je mar za srečo ljudstva in se bridko pritožujejo, ako je kateri izmed njih kaznovan zaradi morije in požiganja; iz tacih djanj pa ti nesrečni naj očitniše kažejo, kakošno serce imajo do bližnjega!

V srenjske odbore po Francoskem so po večem voljeni zmérni republikanci. Sicer pa framasoni vse kote stikajo, kako bi mogli katoliško Cerkev in vérnega duha zatreti; zdaj išejo celó nekaj galikanskih (manj rimsko-mislečih) škofov vriniti.

Amerikanske novice. Razširjanje sv. Cerkve. L. 1835, tedaj pred 56 leti, je bilo v šesterih „novogangleških državah“ le samo dobrih 40.000 katoličanov, 27 mašnikov, 22 cerkev in 50 drugih cerkvenih poslopij še le v delu. Deset lét pozneje je bilo v samo 4 državah že čez 66.000 katoličanov, 30 mašnikov, 37 cerkvá in 32 kapél; zdaj pa je ravno ondod čez 736.000 katoličanov, 516 mašnikov, 502 cerkvi in 154 misijonskih štacij.

V vsih zedinjenih državah pa je bilo samo pod vladanjem Pija IX vstanovljenih 30 novih škofij. To je dosti očitno znamenje, s koliko naglico se v Ameriki razširja sv. vera. V začetku sedanjega stoletja je v celi tej deželi bila ena sama škofija; sedaj jih je 61, in še 7 apostolskih vikarij. Katoličanov je čez 6 milijonov 143 tisuč, 67 škofov in nadškofov ter poslednjič še z 1 kardinalom, in 5989 mašnikov, ki v 6407 cerkvah in kapelah dušno pastirstvo opravljajo; 1136 mladenčev se izučuje v semeniših za duhovski stan; katoliške srenjske šole pa obiskuje 405.234 učencev. K temu je 1726 misijonskih stáj verh navadnih rednih cerkev, 687 kolegij, semeniš in akademij, in 373 dobrotnih naprav.

Krivoverci, ki si dajo kaj dopovedati. Škof v Buffalu preč. g. Ryan je pred nekimi mesci pridigal v cerkvi krivovercev, ki se imenujejo „baptisti“ (neka protestanška ločina) v Franklinville-u. Poslušavci so bili skor sami protestantje in pridigal je škof o Kristusu kakor pravem Bogu in o edino pravi cerkvi. Baptisti zdaj škofa imenujejo keršanskega poštenjaka (gentleman) brez presój, in pravijo, da vsak „nebaptist“ (zopet drugi krivoverci) naj postane katoličan; bapti-

stom pa da tega ni treba, ker že tako mislijo in verujejo tako, kakor ta katoliški škof.

Nove petrolejske studence, njih 234, so našli v Titusville-u; mesca listopada so iz njih dobili 81.115 sodcev petroleja.

Amerikanskih zedinjenih deržav zgodovino je pred 55 leti jel pisati sloveči Juri Bancroft, ki je 3. vinot. dopolnil že svoje 80 leto. V malo dnevih je imel svoje delo doveršiti; menda ga je že.

Kaj se utegne zgoditi bralcu jagod? V Skrantonu je devetletni Vili Heisler z očetom in bratom šel v gozd jagode brat. Neprevidoma se loči od očeta in brata, ki ga pri vsem iskanji in klicanju po nobeni ceni nista mogla dobiti, če tudi so sosedje prišli pomagat. Še le 4 dni pozneje je dečka dobil drugi bralec. Vse štiri dni je po gozdu lazil in živel od jagod. Bil je pa oplášen, ko ga neki Friderik Götz dobi, in hotel je pobegniti; Götz pa ga je vendar vjel in izročil njegovim staršem. — So po tudi še druge nevarnosti: otroci ne hodite v loge!

Kdo svobodo krade? Od nekaj tednov tudi pri nas znani holanški kmetje „Boer-i“ na južnem afrikanskem obrežji so odperto pismo amerikanskemu trgovskemu svetu pisali. Pravijo pa: vse poskušnje, od Anglije ukradeno narodno samostojnost zopet pridobiti, so bile zastonj. Toraj hočejo vse trgovstvo z Angleži ustaviti in z Ameriko kupčevati, in v ta namen so zložili 350.000 dolarjev. Amerikanski véliki trgovci so toraj prošni, naj svoje blagó in cenilne liste pošiljajo do M. W. Pretorius-a, predsednika „narodnega Boertgovskega društva v Potchesstroom“, v južno Afriko. — „Wanderer“ meni, da amerikanski trgovci ne bodo mudili temu klicu zadostovati. Tedaj se utegne sebično angleštvo poslednjič še z Ameriko skavsati, kar bi tem sebičnikom najberže ne koristilo.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

23. pros. Tretja nedelja po razglašenji Gospodovem. Marijino zaročevanje. 24. S. Timotej. 25. Spreobrnjenje s. Pavla. 26. S. Polikarp. 27. S. Janez Zlatoust. 28. S. Rajmund Penafort. 29. Sv. Frančišk Salezijan.

V molitev priporočeni:

Hudo bolan družinsk oče z več otroci za zdravje, če je Božja volja. — Zverinsk človek za spreobrnjenje. — Gospodar, ki z družino ravna nekeršansko, da bi se poboljšal in postal ponižen. — Že delj časa bolnega sina priporoča mati za zdravje. — Nekteri učenci za srečen napredek v šoli, še posebej eden. — Terdovraten mladenec na smertni postelji prav prav živo priporočen za spokorjenje.

Zlate zerna za vsaki dan mesca.

24. dan pros. Kar nedelja pridobi, to ponedeljek zgubi: vari, da se tebi to ne pripeti!

25. Če je grenko med terpljenjem, je pa sladko po terpljenji. Zatiraj toraj nepoterpežljivost!

26. Ne učene in visoke besede, ampak bogoljubno življenje te stori srečnega, mirnega in zadovoljnega.

27. Nar boljše se nad žalivcem zmašuješ, če mu hudo z dobrim povračuješ.

28. Papiga ne zná govoriti, ker ne vé, kaj pravi; in ti ne znaš moliti, če ne véš, kaj moliš.

29. Popolnamost ljubezni božje ni v zamaknjenjih, ampak edino v spolnovanji volje Božje.

Listek za raznoterosti.

Posnim muham.

Čajte, čajte vé pijane, nôre muhe,
Smert dóbi vas kmali v roke svoje suhe:
Z vami se ko hudournik zavertí,
In polomi v plesu gibčne vam kosti!

Z vami naredi le tri mogočne skôke:
S pervim vam zaprè oči in sklène rôke,
Z drugim v černo zemljo verže vam teló,
S tretjim ubogo dušo puhne pred sobó.

Š.

Mestni župnik pri sv. Jakopu v Ljubljani je postal č. g. Jan. Rozman, dosedaj katehet mestnih šol. Naslednik, pravijo, mu bode č. g. Jan. Gnjezda, prefekt v Alojzijevisu.

Srednje šole. Pervi tečaj tega leta se doverši 12. svečana.

Nasi državni poslanci so 17. tega mesca odrinili na Dunaj.

Opomba k bratovšini: „Zaveza Marijine ljubezni“. V to bratovščino je zapisoval ranjki fajmošter pri sv. Jakopu g. Gustav Köstli; odsihmal ima to zadevo njegov nastopnik č. g. Jan. Rozman, — ali ko bi komu bilo bolj na roko, tudi vrednik tega lista. — Vpisani mašniki te bratovščine opravljajo 30.000 ss. maš, nemašniki pa na milijone rožnih vencev. — Vsak vpisani mašnik je s tem, da je vpisan, pooblasten, svoje vpisne bukvice imeti in v bratovščino zapisovati duhovne in druge vérne.

V št. Viški fari nad Ljubljano je bilo rojenih leta 1879 151, l. 1880 pa 153; umerlo jih je lani 118, letos 111; poročenih lani 22 parov, letos 26 parov.

Poterdilo in zahvala. S hvaležnim srcem poterjujem, da so mi naslednji dobrotniki izročili darove za ubožno cerkev sv. Urbana in Marije D. v Tominjah: Sl. vredništvo „Zgodnje Danice“ zbirko 15 gl. 40 kr.; č. g. Miha Gogala, župnik v Stari Oslici, 10 gl.; č. g. Anton Notar, duh. pomočnik v Jelšanah, 1 gld., in N. Sitar iz Harij 1 gl. — Bog poverni obilno tem in vsim drugim dobrotnikom!

Harije, 17. prosinca 1881.

Janez Škerjanec, kurat.

Iz Zagreba, 17. pros. (Poterdilo.) Poterjam, da sem prejel poslanih 128 gold. 80 sld., ki se bojo obrnili v določeni namen. Bog plačaj obilno darovavcem in posredniku! Prosim, naznanite z nekterimi besedami zahvalo v „Danici“. *) Prihodnje poslanja prosim blagovoljno z napisom do mene v „Marija-Zvezdo“ v Bosni.

P. Beda l. r.

Iz Solnograda. (Poterdilo.) Od častn. vred. „Zg. Danice“ prejel 30 gl. 48 sld. (in sicer za naj potrebniši misijone 20 gl.; za gobove 10 gl. 48 sld.)

10. listopada 1880.

Dalje 40 gl. 50 kr. (in sicer 24 gl. 75 sld. za naj potrebniši in bolj potrebne misijone; 13 gl. za gobove; 2 gl. 50 sld. za Jezusovo družbo v Kini.

12. prosinca 1881.

P. Edmund l. r.

*) To bodi s tem opravljeno. V ponedeljek zjutraj je bilo poslano iz Ljubljane v Zagreb, v sredo je bilo že poterdilo tukaj. To je natančnost, pri tacih okoliščinah vselej doželena. Ad notam! *Ad notam! f. h. p. na p. n. a. l. v. n. e. p. d. r. e. d.*

V Pragi je bilo o priliki božičnih kresov in koléd kacíh 2000 otročičev z obleko obdarovanih. Jaslice so bile postavljene v cerkvah: sv. Apolinara, na Karlovem, pri oo. kapucinih, na Gračanih in pri sv. Jožefu. — Budějovški škof Jan Valerijan Jirsak je 28. grudna obhajal šestdeseto obletnico svojega mašništva.

Duhovske spremembe.

V Lavančinski škofiji: Župniki so postali čč. gg.: Jože Flek v Lembahu; Anton Šibal v Sevnici; Jakob Pečnik v Podgorji, in Adolf Trabotnik pri sv. Primožu. — Čč. gg. Jakob Krušić in Anton Vraz postala sta provizorja, prvi pri sv. Andreji nad Polzelo, drugi pri Kapeli poleg Radgone. — Č. g. Ferdinand Majcen pride za stolnega kaplana v Maribor. — Umerl je č. g. Martin Rubin, župnik pri Kapeli pri Radgoni. R. I. P.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. Jan. Rozman 3 gl. — Č. g. prof. Tom. Zupan 5 gl. — Po č. g. Dolencu 50 kr. M. Ž.

Za Dolenjce s točo poškodovane: Iz Šmarije po preč. g. dekanu A. Drobničju 20 gl.

Za pogorelce v Matenji vasi: Neimenovan 1 gold. 50 sld.

Za sv. Očeta: Po č. g. J. Dolencu 1 gl. s prošnjo sv. blagoslova za vredno prejemanje ss. zakramentov. — Proseč sv. blagoslova 1 gl.

Za sirotišnico v Banjaluki: Č. g. J. Smrekar 2 gl.

Za bulgarski katol. misijon v Adrijanopolu: Iz Šmarije po preč. g. dekanu A. Drobničju 10 gl. (za tab.). — Iz Kamnika za tab. in ciborije: Tretji red sv. Frančiška 10 gl.; Ter. Pogačar 30 sld.; Al. Poženel 30 sld.; Gr. Burja 20 sld.; Mar. Zurman 30 sld. — Enako neimenovan 1 gl.

Za misijone oo. Trapistov med Kafri: Po č. g. vik. Fr. Smrekarji 6 gl. (Odg. na vpraš.: „Pray tisti je.“ Vr.) — Po č. g. J. Dolencu 1 gl. M. Ž. — Č. g. Jož. Merzel 2 gl. 60 sld. — Neimenovan 1 gl. 40 sld. — Iz Vipavske doline 2 gl.

Za afrikanski misijon: Č. g. A. P. 4 gl. — Neim. 1 gld.

Za misijon v Gazi: Č. g. Jož. Merzel 2 gl. 50 sld.

Za bratovščino N. lj. Gospe presv. Serca: Iz Loke po č. g. Š. Zupanu 1 gl. 80 kr. — Iz Medane po č. g. vik. Jož. Pohorji 10 gl.

Za sv. Detinstvo: Iz Loke po č. gosp. Š. Zupanu 15 gld. — Po č. g. zakrist. J. Dolencu 6 gl. M. Ž. — Udje sv. Detinstva v Medani 15 gl. 52 sld. — Družniki v Fleani 12 gl. 48 sld. — Č. g. Fr. Zukiati v Medani 2 gl. — Ana Bat 3 gl.

Za bratovščino presv. Rešnjega Telesa *) oddali pri gosp. vodju: Gospa Waldherrova 5 gl. — Gospodičina T. Heidrichova 2 gld. — Po č. g. stolnem vikarju Dolencu 30 kr. — Po gospodičini Melcerjevi 42 kr. — Fara Dolenja vas 10 gl. — Č. g. K. Klun 1 gl. — Po čast. gosp. Uršulinaricah 8 gld. — Uršulinski konvent Ljubljanski 30 gl. — Po č. g. mestnem župniku Rozmanu 23 gold. — Župnija Radeče na Dolenjskem 24 gl. 53 kr. — Župnija Rova 11 gl.

*) Namesto posebnih pobotnic bode „Danica“ za naprej gosp. vodju H. Pavkarju oddane ali poslane letaine nazn. novala.